

[Christophersen.]
 henvendelse, han fik i går under debatten — at det ville være rimeligt, hvis man fra fremskridtspartiets side nu fremkom med sine spareplaner. Vi har hørt meget om dem; jeg tror, at tidspunktet nu er inde til, at vi får en grundig gennemgang og analyse af disse tanker. Det er meget betydelige beløb, det drejer sig om. Så vidt jeg kan forstå, er det 31-32 mia kr., som man vil reducere finanslovsforslaget med, og jeg skal ikke nægte, at bare det at foreslå besparelser på 2,9 mia kr. i sig selv er ganske besværligt, så derfor tror jeg, de øvrige partier her i folketinget vil være meget taknemlige, hvis man kan få anvisninger på, hvordan man hurtigt og nemt kan nå op på et beløb, der er 10 gange så stort. Men det kan vi måske nå frem til under arbejdet med finansloven og forhandlingerne i det politisk-økonomiske udvalg.

Jeg har et par enkelte bemærkninger til fru Grethe Philip. Jeg er ganske enig med fru Grethe Philip i den analyse, hun i går gav af den økonomiske situation og de krav, den stillede til den økonomiske politik, dels den konklusion, at det var nødvendigt, at man lagde vægt på indkomstopolitik, på prispolitik og på pengepolitik, dels den konklusion, at det også var nødvendigt under hensyntagen til, hvor langt man nåede med de foregående ting, at bevare en finanspolitisk stramning.

Men jeg har dog en enkelt korrèktion til noget, fru Grethe Philip sagde, idet jeg tror, at hun kom til at misfortolke nogle af de bemærkninger, jeg kom med om, hvad besparelserne kunne føre til på det skattemæssige område på lidt længere sigt, idet fru Grethe Philip heroppefra sagde, at jeg ligesom antydede, at man ved hjælp af disse besparelser kunne få gennemført mærkbare skattelettelser. Det er en misforståelse. Som jeg sagde i går, er det ganske klart, at de besparelser, som regeringen nu har fremlagt forslag til, er besparelser, som først og fremmest har et økonomisk-politisk sigte. Det er besparelser, som skal sikre, at vi får et roligt økonomisk forløb, og de skal ses i sammenhæng med regeringens øvrige forslag om forskellige prispolitiske og indkomstopolitiske foranstaltninger.

Men så sagde jeg, og dér vil jeg godt have lov at citere mig selv, at det er lige så klart,

at de besparelser, som nu foreslås sammen med et forhåbentlig roligere økonomisk forløb her i landet, vil give os et gunstigere udgangspunkt, når vi til efteråret skal drøfte udskrivningsprocenten. Jeg tror ikke, der er nogen af os, der kan benægte, hvis det virkelig lykkes at få et mere fornuftigt økonomisk forløb, og hvis det virkelig lykkes at få det ved hjælp af besparelser af et betydeligt omfang, at det også på det grundlag må være muligt at bremse de stigninger i indkomstskattetrykket, som ellers meget nemt kunne blive en konsekvens af, at udviklingen ikke blev bragt under kontrol.

Om de mere langsigtede skattepolitiske muligheder sagde jeg såmænd blot i sammenhæng med mine bemærkninger om perspektivplan II, at det er klart, at man ikke kan foretage en mærkbar senkning af indkomstskattetrykket, medmindre man nu i de kommende måneder for alvor begynder at diskutere langsigtede udgiftsreformer. Jeg tror i og for sig også, at fru Grethe Philip vil være enig med mig i, at hvis vi virkelig skal nå frem til en situation, hvor man kan foretage en mærkbar lettelse af indkomstskattetrykket, så er det, som påpeget i PP, II, strukturen i de offentlige udgifter i det lange løb, der bliver afgørende, så må man altså være nødt til at endevende og ændre en række af de grundlæggende principper for den offentlige udgiftspolitik.

Jeg har til sidst blot en bemærkning til hr. Jens Møller, som sagde, at han syntes, det var lidt forkert, at man nu lægger udgifter over til kommunerne, for det ville ikke betyde besparelser. Her tror jeg at vi skal være opmærksom på den sammenhæng, der er mellem disse forslag og det almindelige ønske, der er hos de fleste partier her i folketinget om, at vi hurtigst muligt får afsluttet arbejdet med omlægningen af hele vort refusionssystem. Selvfølgelig, at kommunerne i fremtiden får at vide, at de må arbejde med faste refusionsbeløb, med bloktilskud, er jeg overbevist om også vil styrke kommunernes og amternes kritiske sans over for de mange enkeltudgifter. Hvis man virkelig vil begrænse væksten på en lang række offentlige udgiftsområder, tror jeg, erfaringen siger os, at det ikke alene kan gøres centralt, men at det simpelt hen forudsætter, at man ligesom decentraliserer styringen, at man ligesom